

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכיר
למליץ

הארי ההי פנימים נפלאים מתורתו של המהרש"ל צינץ

הגאון הפיאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק

גיליון של"ז, ראש השנה תשפ"ו

מכון לחוצאה הרשה ומפארת
של ספרי מהרש"ל צינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

מלכיות

בדברינו שתחילה הרינו מבקשים שהקב"ה לא יבוא עימנו במשפט, ותיכף מזכירים שצדק ומשפט מוכן כסאך.

והביאור, כי הנה בימים הנוראים שבים אנו ומזכירים את מלכותו יתברך וכך אף בתפילה חותמים אנו 'המלך הקדוש' ו'המלך המשפט', וטעם הענין יבואר על פי הדימוי למלכותא דארעא - שהנה אם בני מדינה אחת מורדים במלך, הרי אם יקריב את משפטם לפני בית משפט, אינם יכולים ללמד שום סגוריה וזכות על בני אותה מדינה. שאם יעשו כן יש בזה פחיתות ערך וזלזול בכבוד המלך. אך אם המלך עצמו מתייצב ללמד סגוריה על אותה מדינה, הרי מי הוא שיבוא לערער אחר דבריו.

ואף אנו בימי הדין מבקשים "אל תבוא במשפט עימנו" - אל תקריב משפטינו לפני בית דין של מעלה שהם אין בידם לחוננו וללמד עלינו זכות. אלא **צדק ומשפט מוכן כסאך** - שתהא אתה השופט שבידך לחוננו ולסלוח על פשעינו.

וכן מתפרש גם המשך הפסוק **חסד ואמת יקדמו פניך** - שחסדו של הקב"ה חסד של אמת הוא. שכן מלך שבני מדינתו מרדו בו ובאו לשופטם, הרי אם יעשה עימו חסד ויחונם אין זה חסד של אמת, ומשום שהוא עצמו צריך לחונם ולסלוח פשעם, שאם יגזור דינם למיתתו ישאר ללא מלכות שכן אין מלך בלא עם. אך לפני ה' הרי זה חסד של אמת, שכן הוא מלך עוד לפני שברא את יצירי תבל, ולפיכך כאשר הוא גומל חסד עם יושבי עולמו ומעביר עוונותיהם, הרי זה חסד של אמת.

קומץ המנחה - דרוש לערב ראש השנה

הטעם שקבע השי"ת את 'יום הדין' - ביום שבו מכתירים אותו למלך

דרך המלך בעת שעולה על כס מלכותו שעושה הנחה לכל נתיניו ומוחל להם על עוונותיהם. וכמדה זו נוהג גם ה' להיטיב עם בראיו בעת בואו למשפט. ולכך קבע שביום הדין הוא ראש השנה יכתירוהו הכל למלך, שכן אם מתנשאת מלכותו באותו יום, הרי ראוי שימחל ויחנן את כל נתיניו ועבדיו, וכך מוציא הוא את עמו זכאים בדין.

והוא שאמר המשורר (תהלים צג, א) **ה' מלך**, שכן אדון עולם הלא מלך עוד בטרם כל יציר נברא, ועוד טרום בריאת העולם כבר היה מלך, ובכל זאת אף שכבר מלך, מכל מקום **גאות לבש לבש ה' עז התאזר** - אזור עוזו ומתנשא למלך ולחדש מלכותו שוב בכל שנה בראש השנה, כדי **שתכון תבל כל תמוט** - שיצאו בראיו זכאים בדין אחר שימחל להם פשעיהם ביום הכרתו למלך.

קומץ המנחה - דרוש לערב ראש השנה

מבקשים מהקב"ה שהוא מלך מלכי המלכים שהוא עצמו ילמד עלינו סגוריה

אל תבוא במשפט עימנו. כי לא יצדק לפניך כל חי (סליחות)
בסליחות לערב השנה הרי אנו עומדים ומתחננים "אל תבוא במשפט עימנו. כי לא יצדק לפניך כל חי" ולאחר מכן מזכירים צדק ומשפט מוכן כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. ויש להבין את הסתירה

זכרונות

זכרנו לטובה - ביום הזיכרון הזה

המה לחרב ולעבודת הצבא. ואך בחוריו אכלה אש - מהם שנאכלו על יד האש ואבדו בקרבות הצבא, מה שהביא לכך שבתולותיו לא הוללו - כלות רבות לא נכנסו לחופה, משום שכהניו בחרב נפלו - הם אותם בחורים שהיו חתניהם ולא שבו מהצבא. וקללה נוספת ישנה שאלמנותיו לא תבכינה - נלקחו לצבא גם אנשים נשואים ולאחר שאלו נפלו בקרב ולא היה מי שיעיד עליהם, הרי נשותיהם נשאר עגונות שדין שאינן יכולות לשבת שבעה על בעליהן להספידם ולבכותם, כדי שלא יבואו להתירם לינשא על ידי כך.

ובדרשתו הורה מהרש"ל לציבור שבתפילות ראש השנה לא יחסכו ממילותיהם ומבקשתם לפני ה', אף שאינן סדורות כתפילות והסליחות המתוקנות לנו מדור דור. ומשום שאותן תפילות שתיקנו הקדמונים כבר אין בהן הזכרה על הצרות החדשות המתחדשות בכל עת, ועל כן זו העת לבקש אף בלשון שאינה צחה והקב"ה שומע תפילת כל פה, מקבל אף תפילה כזו כלשון הכתוב "דילוגו עלי אהבה".

קומץ המנחה - דרוש לערב ראש השנה

באחת השנים עורר רבינו מהרש"ל את הציבור בדרשה שנשא בערב ראש השנה. באותו זמן היתה גזירה חמורה של גיוס בחורים בכפיה לצבא כשאלו נאלצו לגלח פאת ראשם להשחית את זקנם וללבוש בגדי שעטנז. בדבריו דרש מהרש"ל שגזירה זו רמוזה בפסוקים שלפנינו,

ויתן לשבי עוזו - היינו שהקב"ה כובש את כוחו וזורעו, מתאפק ומחריש לגויים על צרה זו שמצרים הם לישראל, ומשום שבעוונות הדור אינם ראויים שהקב"ה ישלם לגויים על חטא זה. ותפארתו ביד צר - תפארתו היינו הבחורים בימי צעירותם או ראויים הם לגבור על יצרם וכלשון הכתוב (משלי כ, כט) "תפארת בחורים כחם והדר זקנים שיבה". ומשום שבימי הבחורות כשהיצר הרע בכל גבורתו, או אז היא תפארת הבחורים לגבור עליו ולנצחו, ולא בימי הזקנה כאשר בלאו הכי הכוחות נחלשים ואין תפארת בגבורה על היצר הרע. ותפארת זו הם בחורי ישראל, נתונים ביד צר - יצאו לתרבות רעה ולמדו מדרכי הגוים וממעשיהם. אך דבר זה קרה עימם משום שויסגר לחרב עמו - הוסיגרו

השופר מעורר את זכותם של ישראל שקיבלו את התורה

תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו (תהלים פא, ד)

והרי יש להעמיד נמשל כנגד מעשה זה. המלך - הוא ה' מלך כל הארץ, ובני ישראל הם האומה החביבה עליו שרק הם הסכימו לקבל תורתו ומצוותיו. אך אם חלילה עוברים על מצוה ממצוות המלך, הרי מייד קמים שאר העמים המקנאים בהם על אותה חביבות ומקטרגים עליהם. ולפיכך הורה המלך שבעת שקצב למשפט יבואו ויזכירו לפניו זכותו של אהובו - אביהם הקדום של בני אותה אומה וכך תתעורר אליהם אהבתו ביתר שאת. והיינו זכות אילו של יצחק שנעקד לפניו בגבורה. אלא שמיצחק יצאו אף אומות אחרות, ואין רצונו של ה' שביום הדין ישאו אף הם חן וחסד מלפניו בזכותו של יצחק. ולכן הורה שיעשו את זכרון אילו של יצחק בשופר. שהרי כאמור את זכות האיל ניתן להעלות בעוד אופנים ובהם חצוצרות, תוף ונבל שכולם נעשים מאיל. אך ציווה ה' להזכיר זכותו של יצחק דווקא בשופר שבו תקע ה' בעת שקיבלו את התורה וכאמר (שמות יט, יט) "ויהי קול השופר הולך וחזק", והיינו שהשופר מעורר את זכותם של ישראל שקיבלו את התורה וזכות זו אינה עומדת לשאר העמים יוצאי יריכו של יצחק שלא קיבלו את התורה.

והוא שאמר המשורר, שאו זמרה עם תוף כינור נעים עם נבל - אם כדי להזכיר זכות אילו של יצחק, אפשר היה אף להשמיע קולות זמרה בתוף בכינור או בנבל שאף הם באים מן האיל. אך ה' חפץ שרק ישראל הם שתעמוד להם זכות עקידת יצחק, ולפיכך ציווה תקעו בחדש שופר וכאמור שהשופר מעורר רק את זכותם של ישראל מקבלי התורה. ומשום שחך לִישָׁרָאֵל הוא - שעל ידי כך יזכו בדין ושיהא המשפּט רק לִאלֹקֵי יַעֲקֹב - שרק בני יעקב שקיבלו את התורה, רק הם שיזכו בדין וישאו חן מלפני ה' באותה עת.

מעשה במלך השולט על מדינות וממלכות רבות. באחד הימים ביקש המלך לפרסם את חוקיו וחפץ שנתינו יקיימו את אותם חוקים. ברם רצונו של המלך לא היה שכל העמים שתחת מלכותו יקיימו את אותם חוקים, ודי היה לו בזה שאומה אחת מכולם תקבל את אותם חוקים, תשמרם ותקיימם. ואכן נמצאה אומה אחת שקיבלה על עצמה את כל חוקי המלך לשומרם ולעשותם. ובשל כך היתה זו חביבה ביותר לפני המלך בכל עת ובכל שעה.

אלא שככל שגדלה חביבותה של אותה מדינה לפני המלך כן גברה הקנאה שקינאו בה שאר המדינות, ואם נמצא שבני אותה מדינה עברו על איזה מצוה ממצוות המלך - מייד קמו להם מקטרגים להשטין כנגדם. אך המלך חפץ היה בטובתם, ולפיכך באותו זמן שקבע לקבל לפניו את הקיטרוגים על אותה מדינה, התיישב על כסא מלכותו עם בגד מיוחד שהיה לאיש ממנו יצאו בני אותה מדינה ושאותו אדם היה נאמן אליו במיוחד. וכך כשהוא לבוש בבגד זה שבה ונתעוררה לפנו אהבתו הישנה לאביהם של בני אותה מדינה, וממילא עתיד היה דינם לצאת לזכות.

אלא שאביהם של בני אותה מדינה היה אביהם של אומות נוספות בהן אך כאלו שלא קיבלו על עצמם לקיים את מצוות המלך. וחשש המלך שמא יבואו אף שאר העמים יוצאי חלציו של אהובו וירצו גם הם לעלות לפניו לחן ולחסד. ולכן הורה לבני אותה מדינה החביבה עליו, כי אף הם ילבשו בגד בדמות הבגד אותו הוא לובש ושיש בידיו מאותו אב קדום, וכך מובטחים הם שיצא דינם לזכות ושרק הם שיעלו לפניו לחן ולחסד.

הגה"ק בעל ה'אבני נזר' מסוכוטשוב זי"ע היה מפליג רבות בשבחו של רבינו הגאון רבי אריה לייב צינץ זצ"ל ושהוא גדול מאד בחכמת הקבלה. ופעם אף התבטא כי בשעת התקיעות שופר דראש השנה חולפים במוחו הקדוש כל הכוונות המובאות בכתבי האריז"ל.

(ברכת השיר עמ' יט)

פניני ישועות

ההשקעה הרוחנית שהניבה משרה!

הנכספת שכל כך חיכו לה. "זה היה ממש נס משמיים!" סיפרה האישה בהתרגשות, "הרגשנו שהתפילות והתקוות שלנו נענו סוף סוף". הם לא שכחו להתקשר למשרדי המכון, להודות על הישועה ולספר על המופת הגדול שראו.

כאות תודה והכרה על הישועה הגדולה שהגיעה, ביקשו בני הזוג להוסיף הוראת קבע נוספת, כהבעת אמון מלא בכוחה של הסגולה. הם הבינו שזו הייתה רק ההתחלה, ושהצדיק יכול להמשיך לפעול עבורם גם בעניינים אחרים.

במעמד השיחה המרגשת עם המכון, הם ביקשו להגדיל את התרומה הקיימת, ולהתחייב על תרומה נוספת, הפעם עבור בקשה אחרת שיש להם, מתוך אמונה שהצדיק ימשיך להיות להם למליץ יושר.

הטלפון במשרדי המכון צלצל, ומעבר לקו נשמע קולה הנרגש של תורמת קבועה. היא סיפרה בהתרגשות כי במשך עשר שנים, היא ובעלה ציפו וקיוו לקבל משרה חשובה עם פרנסה טובה, אך משום מה הדבר התעכב שוב ושוב. הציפייה הממושכת גרמה להם תסכול ותחושה של חוסר התקדמות. הם חיפשו פרנסה מכובדת שתאפשר להם לכלכל את משפחתם, אך כל ניסיונותיהם לא עלו יפה.

לבסוף, שמעו על הסגולה הנפלאה של המהרא"ל צינץ זצ"ל, שהבטיח כי מי שיסייע בהדפסת ספריו יזכה לישועה. הם החליטו לפתוח הוראת קבע בסך 72 ₪, מתוך אמונה שלמה שזו ההשתדלות הנכונה שתביא לשינוי המיוחל. הם התקשרו למכון, ביקשו להזכיר את שמם בציוונו של הצדיק, והאמינו בכל ליבם שזכותו תעמוד להם לפרנסה יציבה ובשפע.

הפלא לא איחר לבוא. לאחר תקופה קצרה, הם קיבלו את המשרה

ניתן להזמין חינוך את ספרי רבנו לבתי מדרש וישיבות

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו